

Net als vele anderen ken ik ook mensen in mijn omgeving die te maken hebben (gehad) met kanker. Los van mijn werk als research coördinator op de interne geneeskunde, leek het altijd zo'n term die ver van je bed was, maar naar mate ik ouder word, word je er steeds vaker mee geconfronteerd. In eerste plaats mijn ouders en schoonmoeder wie na behandeling, gelukkig weer volop van hun welverdiende pensioen, onze twee lieve dochters en het leven samen kunnen genieten. Ik denk zeker ook aan mijn neefje Tim, wie na maanden van intensieve behandelingen helaas in 2016 zijn strijd heeft verloren, net voor zijn 18e verjaardag. En in het bijzonder ter nagedachtenis aan collega Marian, wie in 2019 haar strijd heeft verloren. Met mijn deelname aan de Roparun wil ik mij graag inzetten voor hen die te horen hebben gekregen dat ze ziek zijn, in onzekerheid verkeren, die de strijd gewonnen hebben maar hun lichaam niet meer vertrouwen en aan hen die de strijd verloren hebben. Helaas zijn er te veel mensen wie dit is overkomen.

Ondertussen ben ik moeder van 2 dochters van resp. 5 en 2,5 jaar oud. Beiden gelukkig in goede gezondheid en van wie we volop kunnen genieten en bovenal mooie herinneringen samen mee kunnen maken. Het besef dat, dat niet voor een ieder vanzelfsprekend is, geeft mij de motivatie om mijzelf in te zetten voor de Ropa Stichting, om ondersteunende zorg te bieden voor mensen met kanker onder het motto **“Leven toevoegen aan de dagen waar vaak geen dagen kunnen worden toegevoegd aan het leven”**.

Groetjes, Joyce